

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Ῥόματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρα—δὲκα φράγγκα καλ'στὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἐπιηκοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑθνεομανίαν τῶν Παρθενίων.

Διούσατι δεκάτη,
γιὰ τοὺς Ρωμαίους θὰ φέγγ.

Ἔτος χίλια κ'ὄκτὼ κ'ἑννεκάσα,
νέα ὄρασις Ρωμαίων μὲ τῆν γλῶσσα.

Χίλια κ'ἑξή καὶ σαράντα,
φάλλω κόσμον ἀναστάντα.

Ἀκούεσαι καὶ πάλι κάποια φωνὴ μεγάλη.

Λέει πάλι μιὰ τραγὴ
'στὸ Ρωμαῖον φωνή:

Τὰ Συναγμάτα κυττάτε
δίχως σέφει, δίχως ἔννοια,
καὶ τὴν Πάπην νὰ βασιτάτε
'μέρα νύκτ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Ξαπλωθεὶς ξεπλωθεὶς,
κ'ὄ μικρὸς κ'ὄ κορυφαῖος
ἔλοι σὰς παραδόθητε
'στὰς ἀγκυλάς τοῦ Μορφέως.

Ἐθνεύετε ἰσνομία σας,
ποῦναι πάντα λα τρευτό,
κ'ἄς γενῆ τὸ σύνθημά σας
ὕπνος καὶ ρουχαλιτό.

Καὶ τοῦ γένους οἱ φωστῆρες
ἄφρονεῖς νὰ κοιμηθοῦν,
κ'ἔσπας βόαι σφιστικῆρες
ἔλοι ν' ἀπεναρκευθοῦν.

Ἦτιον κάθε πατριώτης
καὶ ν' ἀργῆ κ'ἡ σητορσία,
νάρκη, χαλνίσιος, νυθρότης
νὰ βεσπόζῃ μακαρία.

Μαλακὸς σέφει καὶ σέφωμα,
καὶ δουλεῖα νὰ μὴ μὰς πύγγ
γιὰ παρόδια καὶ στρατό.

Κι ἄλλο ἔπειτα τὸ στόμα
τῶν Ρωμαίων νὰ μὴ ἀνοίγῃ
παρὰ τὸ χασιουρητό.

Νὰ κυττάζουσι τὰ καθώγια
πῶς ἀφίνεται τὸ γένος
εἰς οὐνεράτα τερπνά.

Καὶ καθένος μὲ γαλόνη
στρατηλάτου φορτωμένως
μακαριῶς νὰ ζυνηθῇ.

Χαίνοις νὰ φθονοῦν οἱ χαινοί,
καὶ λαὸς νὰ παρελαύνῃ
καὶ στρατὸς τοῦ κρεββατιοῦ.

Καὶ τῆς δόξης τὸ κερπὶν
σὸν κερπυροῦντο νὰ γίνῃ
τερπιλάς καὶ ραχατιοῦ.

Κ'ἔταν κάποιος σητορρεῖ
καὶ φρονήματα ζυεῖθῃ
κ'ἔργασίαν ἀπὸ μὲς.

Νὰ φωνάζουσι τοῦτο κ'ἄλλοι:
ποῦ ἑσπύτρωσι καὶ πάλι
τοῦτο ὁ γενῆ-τακίμει.

Τὸ Ρωμαῖον νὰ χέσῃ
καὶ νὰ φέσῃ τοὺς ἑσπύτρωσι
τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων.

Κι ἔλα νὰ τὸ μακαρῶσαι,
κ'ἔλα νὰ τὸ νανουρῶσαι
μὲ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον.

Τὸ χασιουρῶσαι καὶ κοιμηθῶσαι οἱ σπαλιῆται ἄλογοι
νάναι τὰ καθήκοντά του,
καὶ Νάστουρκα κοντὰ του
νὰ τοῦ λένε: μὴ σὲ μέλῃ μ'ἔμεις εἰμῶσι γιὰ σίνα.

Μὴ γανῶνθῃ τὰ μασλά σου
γιὰ στρατοῦς καὶ γι' ἄλλα τίποτα,
'στὸ μεντήρι σου ἐσπύτρωσι
δίχως ἔννοια καὶ σκελίτια.

Βλέπε μόνον σὲ Ταμίνα,
καὶ μὲ χάρισμα φαγί
πέρα, δόξης κολοσσά.

Καὶ δὲν γίνεται καμμία
καθεστῶτος ἀλλαγῆ,
παρὰ μοναχὰ γὰρ σέ.

Μὴν κλαῖς, παραπονιάρικο,
μὴ σκάνης, κανακαρικο,
μὰ χάρισευ τὰ γένεια σου,
καὶ γὰρ τὸ μέλλον ἔννοια σου.

Τῶν Νεοτούρκων ἄκουε τὸν ἓνα κί' ἄλλον κήρυκα
καὶ χέρι μὴν κινήσης...
κοιμοῦ καὶ σὸν Ἑσπνήσης
δλα' μπροστά σου ρόδινα θὰ τᾶβρης καὶ χαζίρικα.

Τότε θὰ παῖζουσε βρολιὰ
γὰρ τὴν ἴκη σου τεμπελιὰ
καὶ θὰ βαροῦν λαγοῦτα.

Τότε μὲς σ' τὸ κρεβδά σου
τρίβωντας κάθε μάτι σου
θὰ σκούζης: ταίνια τοῦτα!

Τότε θὰ νομάσης, πονηρό,
πῶς δοῦ χάρισευ καιρὸ
κί' ἔκανες νάνι νάνι.

Γὰρ σέγα δούλευε καθεῖς,
τῶν Νεοτούρκων ἢ πληθός,
τῆς Πόλης τὸ Ντιβάν.

Τότε καθέννας θὰ σοῦ πῆ Σοφτᾶς μας καὶ Δερβίσης:
σῆκω νὰ φᾶς, σῆκω νὰ πιῆς, σῆκω νὰ τραγουδήσης.
Τότε θὰ ᾄδης ἀληθινὰ χωρὶς στρατῶν συντάγματα
πῶς ἔγιναν οἱ πόθοι σου μὲ τὸ χουζούρι πράγματα.

Τότε θὰ νομάσουσε πολλοὶ
πῶς ὄντως ἔγινες φυλὴ
μεγάλῃ κορυφαία,
μόνον μὲ τὸν Μορφέα.

Καὶ θὰ λές σὲ κάθε χάχα
καὶ κοιτῶ κολοκυθὰ
πῶς ἡ χαινώσις μονάχα
ὀδηγεῖ πρὸς ἀγαθὰ.

Τότε θὰ ρωτοῦν φυλαίς:
ὁ Ρωμηὸς πῶς ἔγιν ἔτσι;
μὲ τί Στόλο καὶ Στρατό;

Κί' εἰς ἀπάντησιν θὰ λές:
μόνο μὲ τὸ κοκορέται
καὶ μὲ τὸ ρουχαλιγιτό.

Ἄμμ' δὲν τᾶλεγες αὐτὰ
καὶ σ' τοὺς ἄλλους τοὺς κοιτούς,
ποῦ ἔδοθεύουσε λεφτὰ
σὲ καρδίχια καὶ στρατούς;

Πῶς δὲν εἶπες καὶ σ' ἑμας τούτη τὴν πολιτικῆ,
ποῦ μὲ τοὺς ἔξοπλιμοὺς δὲν μας ἔμεινε βρακί;
Πῶς δὲν ἔκανες κί' ἑμας κοινονοῦς σ' τὸ σύστημά σου
γὰρ ν' ἀρχίσομε κί' ἑμεῖς τὸ χασιμούρημα σιμά σου;

Χαίρε, τῶν ὀνειρῶν κόρη,
ποῦ λαοὶ σὲ προσκυνοῦν,
καὶ γὰρ σὸν αὐγὰ γεννοῦν
μέρα νύκτα κί' οἱ κουάροι.

Χαίρε χαίρε... σὺ καὶ μόνον
ἢ κοιτῆς τῶν Παρθένων
μένεις θαῦμα τῶν αἰώνων.

Δίδαξε τὸ σύστημά σου,
δίδαξε τὸ ἔαπλωμά σου
καὶ σὲ κάθε βλάκῃ ἔξινον,
κί' ἔτσι τὰ πάντα δοξασιμένον
σ' τοὺς αἰῶνας τῆνομά σου.

Περὶ ῥογοὶ θρούλο πολλοὶ καὶ ποικίλιοι.

Ἐγόνται, Περικλέ τοι, πολλὰ τε καὶ ποικίλια
κί' ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ροῦμ, μὰ κί' ἀπὸ τᾶλλα φύλα.
Ἐκεὶ ποῦ πῆγαίνα προχθὲς ἄκουσ' ἀπὸ καμπόσους
πῶς ὁ Σουλτάνος ἔβωξε μαγαίρους ἑπτακόσους.

Λένε πῶς σκέπτεται κί' αὐτὸς
ὁ Πατισάχ ὁ λατρευτὸς
νὰ κἀν ὀκονομίας.

Κί' εἶδα τοὺς πρῶην εὐτραφεῖς
περικαποῦντας κατηφρεῖς
κί' ὄχρωδες εἰς ἀναιμίας.

Μάγειροι χάσκουσι νησιτικοί,
παύσειε ἔδω, παύσειε ἔκει,
κί' εἶναι πολλὸς ὁ πόνος.

Κί' ἐγὼ τοὺς λέγω συμπονοῦν:
ἴτε σ' τὴν πόλιν Ἀθηνῶν,
σ' τὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθιμῶνος.

Ἐκεὶ μὲ συναβέλουρος σὰς Ρωμηὸς θ' ἀνταρωθῆτε
κί' ὑπὸ τῶν δένδρων τὰς σκιὰς μ' ἀποτοῦς θὰ κοιμηθῆτε,
καὶ μεγαλεῖα λέγοντας παλῆθ' καὶ περσομένα
θὰ δεχθῆτε τὰ μέτρια σὰς θολὰ καὶ βουρκιωμένα.

Ἐκεὶ βρουγμός,
ἔκει τριγμός
ὀδόντων ἐν ἀργίᾳ.

Καὶ δυνατὰ
γουργουρητὰ
βλαπόντων Ὑπουργεία.

Μὰ τί ρωμάντζ' αἰ...
βέκ' ἢ ἐντράτε
ὄνι σπαράντζα
τοῦτι λαοσάτε
ὄνι θὰ φάτε.